

При това Антонъ Пановъ отворилъ своя печатница въ 1847 г., часть отъ която била запазена отъ единъ неговъ сродникъ, нѣкой си О. Димитреску.

Първиятъ трудъ на Пановъ е излъзълъ на бѣлъ свѣтъ прѣзъ 1830 г.

Авторътъ на биографията му (V. gr. P.) не се стѣснява да изтъкне, че Антонъ Пану е чужденецъ (не ромънинъ), и че вѣнъ отъ популяризираната и култивираната отъ него „ромънска“ народна поезия, той е заслужилъ и на просвѣтата въ Ромъния, чрѣзъ разпространенитѣ си по всички ромънски краища достъпни книги.

Антонъ Пановъ се поминалъ въ 1854 г., 3 ноемврий. Гробътъ му се намира въ черквата Лукачъ (Букурещъ).

Всички негови трудове (поезии, повѣсти, прѣводи и трактати по пѣнето) наброяватъ 27. (Вжъ подробности въ Мирски op. cit., 517).

Отзиви за значението и талантитѣ на Антонъ Пановъ се намиратъ въ Яшкото списание „Convorbiri literare“, бр. 23, г. V, написани отъ най-видния ромънски поетъ Василъ Александри.

Такова е битието на тоя ромънски Петко Славейковъ, забравенъ въ Ромъния българинъ и родомъ отъ Сливенъ, съ когото се гордѣятъ ромънитѣ, подобно на поета Великсинъ, сжщо сливенецъ.

Димитъръ Великсинъ

Отъ срѣдата на браилскитѣ сливенци излиза единъ отъ рѣдкитѣ на врѣмето си поети. Името, съ което е познатъ той на западъ, въ Влашко и отчасти у насъ, е само псевдонимъ. Той е *Димитъръ Великсинъ*, отъ родители баща и найка сливенци, заселени въ Браила прѣзъ 1830 г. Баща му е билъ бакалинъ, а той се родилъ около 1840 г. и, слѣдователно, врѣстникъ е на Х. Димитъръ. Още като младъ, вѣренъ на сливенската кръвь, той билъ замѣсенъ въ тайнитѣ на българския революционенъ комитетъ, основанъ отъ сливенеца Диамандиевъ въ Букурещъ (1866), и става буенъ революционеръ. Отъ тукъ и неговиятъ революционенъ духъ въ поетическитѣ му творби, като вторъ учителъ на Ботева. Упражненъ още прѣзъ дѣтски години въ стихотворството, неговитѣ дарби скоро привличатъ вниманието на видни тогава български благодѣтели. Прѣзъ 1868 г. вече той замива да слѣдва въ Парижъ, подържанъ отъ Тошковичъ въ Одеса. Казва се, че това станало най-вече съ намѣрението, щото Великсинъ, като работливъ и способенъ момъкъ, да изучи добръ френския езикъ и да пише въ френскитѣ вѣст-